

Og derfor vil jeg sige afsluttende til regeringen: Fortsæt dog den linje, der kan være – og jeg siger kan være – begyndt i dag. Fortsæt dog den linje. Den kan efter min opfattelse give regeringen håb om at være regering også efter næste valg. Isolér V og K ude hos Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti mange år frem. Det er jo sådan set regeringens bedste chance. Vi skal gøre vores til, at regeringen også får den pædagogiske vejledning, der givetvis skal til udefra – her uden for murene – til at fortsætte bruddet med V og K.

Peter Duetoft (CD):

Ja, det går jo godt i Danmark. Der er økonomisk stabilitet, der er færre arbejdsløse, der er større handel, og der er skatter af en højde, der gør, at når man kommer tæt på mennesker og spørger dem, om de i virkeligheden vil undvære en lang række af de goder, der findes i det danske samfund i dag, og så i stedet for have en skattnedsættelse, så får man jo igen og igen svaret: Nej, det ville vi egentlig ikke.

På overfladen lyder det smukt og nydeligt med bundgrænser på 60.000, og hvad ved jeg, men går man i diskussionen tæt på mennesker, så kommer den anden melding altså.

Og en af grundene til, at det går så godt, er naturligvis den politiske stabilitet, det, at socialdemokrater og borgerlige har fundet sammen, og derfor var det en flot finanslovaftale. Derfor var det et godt finanslovsforlig mellem regeringen og De Konservative om finansloven for 1996. Den bar fremad, fordi der var politisk stabilitet indbygget i den. Den lovede godt for de kommende år, og jeg må jo også kvittere fra ét af regeringspartierne til Det Konservative Folkeparti om, at den politiske dagligdag i 1996 jo også gik godt. Jeg følte, at vi havde et godt og loyalt samarbejde inden for de rammer, der lå i finansloven, og derfor var det jo noget, vi havde håbet kunne fortsættes.

Og efteråret gik jo helt efter bogen, en slutsummer med meldinger i sommervarme og i sommerkulde, lidt krav, der af og til var ultimative og af og til ikke var det, og modkrav. Og så nåede vi hen i forhandlingsfasen, hvor regeringspartierne jo så kom med et udspil til Det Konservative Folkeparti, som jo imødekom mange af Det Konservative Folkepartis ønsker i sommerens løb og i parentes bemærket også en del af CD's.

Der var en nedsættelse af lejeværdien. Der var nedsættelse af selskabsskatten. Der var en

indsats omkring sygehusene. Der var en indsats omkring retsområdet. Der var loft over landbrugsgrundsatter. Jo, det udspil indeholdt i virkeligheden så store borgerlige ingredienser, at det er svært at erindre sig en borgerlig regering, der i virkeligheden havde ført en sådan borgerlig politik.

Javel, selvfølgelig var der jo også en finansiering indbygget i udspillet, og nogle af os mener jo, at det er god borgerlig politik, at der også er finansiering af de udgifter, som man skaber sig. Der var en realrenteafgift, ja, men kunne det være det store problem for Det Konservative Folkeparti, som rent faktisk gennemførte en realrenteafgift i 1982?

Der var en bruttoskatteforhøjelse, ja. Nogle af os lyttede jo med interesse til det konservative landsråd og oplevede jo også dér talsmænd for bruttoskat. Ja, vi vidste jo også, at Venstre og De Konservative i 1989 havde foreslået en bruttoskat, som var, så vidt jeg husker, på 7 mia. kr., og vi ved jo også, at alle har talt om en internationalisering af skattesystemet, og dér er den slags bruttoskat jo en af ingredienserne.

Og derfor var det jo en stor overraskelse for nogle af os, at Det Konservative Folkeparti så alligevel valgte at sige nej. Nu har fru Pia Christmas-Møller én gang i dag udtalt sig om sine oplevelser i forbindelse med de forhandlinger. Jeg synes måske nok, at hendes oplevelser dér var lidt tæt på – ikke sandheden, men hvad man siger om forhandlinger. Men jeg skal ikke gå så langt.

Jeg skal bare sige, at vedrørende de møder – og det var de afsluttende møder, jeg deltog i omkring de forhandlinger – har jeg den dag i dag endnu ikke fattet, hvad det egentlig var, der førte til det konservative nej. Det kan være mit problem, men jeg synes nu nok, at – ligesom fru Pia Christmas-Møller har nogle oplevelser om de forhandlinger, så har jeg også nogle – det bagefter kom til at lugte af megen taktik eller måske nogle politiske overvejelser om, hvor det var, man skulle have sine venner i fremtiden, og dermed så selvfølgelig noget, der var væk fra det saglige udspil, der faktisk kom fra regeringen.

For meget tyder jo på, at Venstre og De Konservative faktisk ønsker blokpolitikken tilbage. Vi har set hr. Uffe Ellemann-Jensen blive citeret for, at hans drømmevalgkamp næste gang er et personopgør mellem den nuværende statsminister og ham selv. En amerikanisering af valgkampen – jeg ved ikke, om det er noget, der er specielt godt for det danske folkestyre.